Ч. 173 Четвер 3 (16 серпня) 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Торжество 70-лїтних уродин Є. В. Цїсаря.

Президия міста Львова оголошує таку відозву:

До П. Т. Мешканців міста Львова.

Дня 18 серпня с. р. буде обходити Є. Цїс. і Кор. Апостольске Величество, наймилостивійше пануючий нам Цїсар і Король Франц Йосиф I. сімдесяті роковини уродин.

В живій і невигаслій памяти живуть в наших серцях радістні хвилї побуту у Львові в минувших лїтах Єго Цїс. і Кор. Ап. Величества, Найдостойнїйшого Монарха, котрий Своєю добротою, ласкавостию і численними добродійствами обудив горячі чувства любови в серцях народу, мешканців краю і нашого міста.

В дни обходу сімдесятих роковин уродин лучає ся нам знов нагода показати Найдостойнїйшому Ювілатови, якою сердечною любовію і вдячностию перенятий цїлий край, а особливе наше місто для Єго Особи.

То бажане відчуване нині загал мешканців краю і города нашого, а єсть оно так сильне, так сердечне і горяче, що булоби злишним заохочувати П. Т. мешканців до обявленя тих чувств, якими груд кождого перенята.

Супротив того Рада кор. стол. міста Львова, бажаючи зазначити в достойний спосіб чувства вірности, преданности і почитаня для Найдостойнїйшої Особи Ювілата, просить всїх П. Т. мешканців міста, аби в суботу, дня 18 серпня с. р. зволили:

а) прикрасити торжествено доми;

б) взяти участь в торжественних богослуженях, які відбудуть ся в катедральних церквах латиньского, вірменьского і греко-католицкого обряду о годинї 9 рано; а в евангелицкій церкві і ізраїльскім храмі о годинї 10 рано;

в) вечером того дня осьвітити вікна своїх мешкань в спосіб як личить столици краю.

З президиї маґістрату кор. стол. міста.

Михальский
віцепрезидент міста.

Вісти полїтичні.

(Анархістичний заговор. — Болгарскі аґітациї в Македониї. — Клопіт Англїйців в Преториї.)

Римска часопись Tribuna доносить, що у Бресчіого, Кінтаваллї і Ляннера в Прато найдено дуже важні папери, котрі точно поясняють уложений заговор. Бресчі поводить ся все ще дуже безлично. Швець Ніколя, що, як доношено, мав зносини з Бресчім, а по замаху в Монца щез, все ще не зловлений, хоч полїция пильно слїдить за ним. Лист гончий, розісланий дирекциєю полїциї в Триестї, звучить: Леандер Ніколя, швець, 37 лїт, висоти 159 цм., слабовитий, з чорним, кучерявим волосєм, чорними очима і бровами, чорним вусом, кінчастою бородою, подовжним лицем, з близнами на чолї, глядає ся італїяньскою префектурою в Удіне, як анархіст і спільник убийника Ґаетана Бресчіого. — Бельґійска полїция повідомила правительства, що до Антверпії прибуло трийцятьох американьских анархістів, котрі сейчас відїхали дальше до Парижа, де вскорі має ся відбути міжнародний конґрес анархістів.

В Букарештї звернено в послїдних часах бачну увагу на болгарско-македоньскі аґітациї. В тій справі пишуть до Polit. Correspondenz: Дипльоматичний представитель румуньский в Софії, п. Міщшу, вручив вже перед тижднем болгарскому правительству письмо, в котрім вказано на аґітациї перебуваючих в Болгариї Македонців, та піднесено, що македоньский комітет, з осїдком в Софії, оповіщує революцийні відозви, розсилає листи з погрозами і сїє довкола пострах. Зараз по убитю в Букарештї професора Міхайлеано, котрого злочину доверщив Македонець Димитров, на поручене предсїдателя македоньского комітету в Софії, Сарафова, заявив Міщшу болгарскому правительству, що румуньске правительство буде мусїло видалити всїх проживаючих в Румуниї Болгар, коли би правительство в Софії не спинило шкідних аґітаций македоньского комітету. Правительство болгарске відповіло, що коли одер-

ВІРНА ЖІНКА.

(З словацкого — Гурбана Ваяньского.)

Цїле море сосон колише ся в нашій пісковатій низині.... Я не люблю сосни. Она здає ся менї якоюсь безцьвітною, заглушує другі рослини, немов завидує їм, і сипле свої сухі ігли на мох і трави, що ростуть у її підніжа. За те зимою у соснинї тепло, як у напаленій комнатї. Вітер не добуває ся в її глуш і сердито ходить по верху. Лїсні дороги білїють мілким піском, глубокі борозди коліс сьвідчать о тім, як тяжко возови їхати. Лїтом воздух наповнений смольним запахом і сьпівом птахів. Старий пень великої сосни дзвенить під рівномірним стуком клюва дятлика, що повзає по нїм мов крилатий кіт. Вивірка перескакує з дерева на дерево, немов у неї невидимі крила; нарід каже: хвіст несе її.

Зимою вид лїса мало зміняє ся, хоч його ігли не так уже зелені, пташки не цьвірінкають і не пахне живицею.

Замовк стук ціпів на гумнї, не іде дим з паньскої парової молотільнї. Тепер в лїсї йде робота, і мужчини в коротких толубах, з лискучими топорами на плечах, ідуть туди рано-ранењко. Сніг скрипить під їх тяжкими чобітьми, на черних баранкових шапках іскрить ся морозний іней.

Рубачі рубають дрова. Вже цїлі стоси правильно зложених полїн ждуть, щоби їх відвезти. Підрізана сосна дрожить мов у лихорадцї, скидає мілкий сніжок на плечі і голови своїх мучителїв. Могучий замах і сосна лежить на холодній земли.

Дроворуби оперли ся на топори і віддихають коло зрубаного дерева. Суть то чорні, сильні постати гоуранів. Они не такі, як прибрані врабці, або вандрівні липтаки. Гоуран приємистий, широкоплечий, лице у него не так привітне і гарне, як у гірняка. В тім лици сарказм панує над лірикою. Він боре ся з висшою, чужоземною культурою, обертає ся серед Нїмців, але уперто держить ся свого. Він не позбавлений бистроумности і практичного змислу. Шия у него коротка, волосє каштанове, розділене на серед голови, годї було би у него найти такої гордовитости, як у гірских Словаків. За те сильний він, як медвідь. Їсть мясо і хлїб, незручний, думає помалу, і по довгій розвазї вибирає звичайно гірше. Він не старає ся облегчити собі роботу, тільки жиє в невіжи і недостатку.

— Мартине! — відізвав ся старий рубач з веселим поморщеним лицем, звертаючись до молодого високого парня. — Чи принесе нам обід твоя жінка? Ніяк не можу зрозуміти, щоби дївчина з такої богатої родини ходила в лїс за рубачами.

При тім старець почав точити пилу невеликим пильником.

— Менї також здає ся, що нинї будем без обіда — замітив молодий парібок, котрого звали индиком.

І по що ти взяв собі таке не тикай-мене? — сказав старий чоловік, що служив давно у войску; єго звали дяком, бо вмів читати Сьвяте Письмо. — Тобі треба було оженити ся з такою, у котрої руки від роботи попадались. Конче тобі треба було того крику та воркотаня рідні і сїльских сплетень? У її рідні повні скрині, а у тебе богатства тільки, що і в нас: топір і пила.

Мартин Каменець, гарний рослий парень з великими синими очима і серіозно стисненими губами, усьміхнув ся згорда і сказав:

— Нинї черга на мою жінку принести обід і она єго принесе. На сей пень покладе обід — і він показав підрізаний пень, з котрого що тілько звалила ся гарна сосна.

У индика свербів язик: — Єсли тілько красавиця Катерина не заблукає до дому Янка....

— Ага, до кучерявого Яна, котрий до неї стукав у віконце в суботу перед вінчанєм — сказав дяк.

— І до котрого теща Мартина все так ласкаво усьміхала ся — засьміяв ся старець і острив дальше пилу пильником.

Молодший дроворуб Дуро додав невинно: Стара і молода Вибогова душі в нїм не чули — та Мартинови все таки дївчина дістала ся; кажуть: у знахорки радив ся.

Лице Мартина захмарило ся.

— Ог і наточили сїм міхів гречаної полови — сказав він. — Вжеж, лекше язиком молоти, як пилою махати....

— Сей обід сердить нас, Мартине — скликнули всї рубачі і знову взяли ся до роботи.

жить докази вини болгарских Македонцїв, виступить против них, однако доки того не буде, не увзглядни[т]ь жадання румуньского правительства.

В Англії викликала сильне враженє депеша льорда Робертса о заговорі Бурів и Преториї. Замах мав бути довершений дня 7 с. м. ві второк. В тім дни мали заговірники підпалити два доми в містї, скористати з того, що войско буде занятє гашенем пожару і вимордувати всїх англійских офіцирів, а льорда Робертса зловити і віддати до табору Бурів, котрих один відділ підсунув ся перед тиждием під саму Преторию. Доми, в котрих англійскі офіцири мешкали, означено умовленими знаками. В який спосіб заговор викрив ся, доси незвістно. Одні кажуть, що між Бурами був зрадник, другі приписують викрите заговору зручности теперішної англійскої поліції в Преториї. Десятьох заговірників зловлено і они будуть ставлені перед военний суд.

Новинки.

Львів дня 15-го серпня 1900.

— **Є. Е. п. президент** висшого Суду краєвого, Тхоржницкий виїхав за 6-недїльною відпусткою; заступати буде его п. віцепрезидент Дилевский.

— **Іспит зрілости** в мужескій семинариї учительскій у Львові так цїлий як і поправчий, розпочинає ся: письменний дня 13 вересня с. р. о год. 8 рано, а устний дня 17 вересня о год. 8 рано. Вписи до тоїж семинариї і до обох шкіл вправ будуть відбувати ся в днях 29, 30 і 31 с. м. Іспити вступні до кляси приготовляючої і першої відбудуть ся дня 1 вересня с. р. При вписї мусять ученики заведеня безвзглядно предложити сьвідоцтво з попередного півроку.

— **В краєвій школї ткацтва в Коросні** розпочинає ся наука 1 вересня. Условія принятя: 1) укінчена з добрим успіхом що найменше народна школа або відповідне сбразоване набуте в иншій спосіб; 2) укінчений 14 рік житя і відповідне фізичне розвитє. Основана в р. 1889 а удержувана краєвими фондами школа та має 42 ткацких кросен і всякі потрібні знаряди. Цїлию школи є теоретичне і практичне образоване на майстрів і фахових ткачів. Наука безплатна; ученики дістають потрібні прибори до писаня, рисованя, книжки а за практичні вироби, грошеві винагородженя. Пильні а убогі ученики можуть дістати підмогу на удержанє з краєвих фондів.

— **Виставу садівничу** устроює львівске товариство фахових садівників при кінця вересня с. р. у Львові. Вистава потреває 5 день. Місця для експонентів безплатні. Зголошеня приймає товариство лише до дня 1 вересня с. р.

— **Стабілізация дієтарів** судових має наступити небавком. Правительство має намір стабілізувати посади диетарів і калькулянтів і дати удержанє їх вдовам та сиротам. Крім того мають бути підвисшені платнї диетарям і калькулянтам судовим.

— **Крадіж в костелї.** З Нового Санча доносять, що в ночи з 10 на 11 с. м. тамошну полїцию повідомив місцевий парох, що в костелї господарять злодії. Сейчас всї полїциянти, які лише найшли ся, поспішили до костела і облягли всї двері та вікна. Однак злодії в невиясненний спосіб змогли утечи з костела, полишаючи кільканайцять пакунків з фелонами, сьвічниками, пауками, образами, одним словом — зі всїм, що можна було взяти.

— **Отруте.** Вчера пополудни отруїла ся фосфором 56-лїтна Розалія Гавсман жена теслї, мешкаючого за Замарстинівскою рогачкою. Мешканцї дому, що знали Розалїю як налогову пиячку, чули вже пополудни стони з замкненої комнати, гадали однак, що в она як звичайно нетверєза, а обавляючи ся авантури не добували ся до помешканя. Доперва муж отруєної вернувши вечером з роботи, виважив двері мешканя і візвав стацию ратункову, котра по виполоканю жолудка відвезла непритомну жінку до шпиталя.

— **Елементарні нещастя.** Пишуть від Глинян: Дня 9 серпня о 9 годинї рано підчас тучі ударив грім в хату Пилипа Капини, господаря в Ляшках королївских, від чого згоріла хата того господаря і будинки сусїдного господаря Івана Дулиги разом зі звезеним збіжем і пашею. Шкода обезпечена в товариствах „Днїстрі“ і „Краківскім“. З людий анї худоби нїхто не утерпів від удару грому. Шкода виносить по над 2.000 К.

— **Пожар.** Пишуть з Білковець (над Збручем): Нинїшного дня вибух пожар в нашім селї около години девятої рано. Богу лиш маємо завдячити, що при пануючім на той час сильнім вітрі не пійшло цїле село з димом. Погоріло чотирох господарів, з котрих два були обезпечені в тов. Краківскім. Шкоду обчисляють на 5 тисяч корон. Неасекуровані падькали найбільше на те, що не послухали добрих людий і не обезпечили свого майна.

— **Жертви програних процесів.** З Цюриха доносять, що в Обервілю артист-маляр Карло Крафт застрілив свою жену, а опісля себе. Причиною трагічної смерти обоїх були домашні колотнечі в наслідок програня двох судових процесів. По них лишило ся пятеро дрібних дїтий. Крафт займав ся також різбарством, а твори его музи остали по нїм в богатьох церквах в Австриї, Баварії і Швайцарії.

— **В часї похорону короля Гумберта**, в котрім взяли участь величезні товпи народу, прийшло до не малої панїки. Именно коли похід дійшов до італїяньского банку, дав ся чути глухий лоскіт і рівночасно загремів вистріл. В товпі проявилась страшенна паніка. Мужчини, женщини і дїти з криком „бомба! бомба!“ перервали кордон і кинули ся втїкати на всї сторони. Внаслїдок того замішаня король і его свита були відділені від головного походу і обступлені товпою утїкаючих. В той час дванайцять кінних кирасирів з голими шаблями прискочило до короля, а також князь Николай Чорногорский і князь Аоста обнажили свої шаблї, бо думали, що то атентат на молодого короля. Показало ся однакже, що то одна з трибун з таким лоскотом заломила ся. Пятнайцять осіб потерпіло тяжкі а до 30 осіб легкі рани.

— **Про зелїзничу катастрофу** яка приключила ся на 12 кільометрів від Риму, коло моста Саляріо доносять такі подробицї: Випущений до Анкони поїзд наїхав на фльорентиньский експресовий поїзд, що виїхав з Риму з 14 минутним опізненем та станув на дорозї з причини зіпсованої гальми. Наслїдки удару були страшні. Під нащадками розбитих ваґонів лежали десятки тїл ранених та убитих. В однім з поїздів їхали великий князь российский Петро з жінкою. В. княгиня є рідною сестрою італїяньскої королевої і вибрала ся до неї в відвідини. Високій парі не стало ся нїчого лихого. В. кн. Петро висїв з воза і давав поміч раненим. Амбулянс приїхав з Риму за півтора години. Небавом неспіла також королївска пара на місце нещастя. Привитанє королевої з сестрою що уникнула такої небезпечности було трогаюче. Відтак король з Вел. князем заняли ся проводом ратункової акції, а високі дами потїшали ранених. Згромаджені люди були одушевлені притомностию, рішучостию і добрим серцем свого короля і королевої. По великих трудах видобуто 15 трупів, самих Італїянцїв, з котрих лише шість розпізнано. Ранених перевезено до шпиталя в числї 28: лекше ранені лишили ся в домашній курациї, а число їх виносить другий раз стільки.

— **Румуньскі жиди** утїкають сотками до Америки — часто без всяких средств. Угорске правительство зарядило, щоби всїх жидів, які не зможуть виказати ся достаточними средствами для подорожи через Угорщину — назад відставлювано до румуньскої границї. Єсть се справедливе і на часї дуже потрібне зарядженє. В виду сего будапештеньский кагал ухвалив подати средства тим жидам, що хочуть їхати до Канади, в такій висотї, щобы могли заїхати аж на місце.

Правильний скрип пили роздав ся знов; а до него долучили ся удари топора.

— Я даю свою голову за те, що принесе обід — додав Мартин по хвили, так як би бажав утихомирити свою тревогу, розбуджену словами товаришів.

— Вже ти голови не давай — засьміяв ся старець, що острив пилу. — У тебе дома гарна ялівка. Она буде наша, коли ти програєш. До того не шкодило б додати ще зо два ведра вина....

— Не роздратовуйте чоловіка — проворкотів дяк і витряс попіл зі своєї люльки.

Мартин почервонів: — Добре, беріть ялівку, єсли мене жінка не послухає і постидає ся принести обід.

— Шкода ялівки! — сказав старець і сплюнув.

— Коби не той кучерявий — дразнив індик.

— Значить, не хочете заложити ся? — спитав розгніваний Мартин і очи у него стали яснїйші та більші. — Я дам ялівку, а ви новий кожух. От вам рука!

Справу рішили. Старець і індик мали купити Мартинови кожух, а єсли виграють, то ялівка їх.

Приближало ся полудне. Зимове сонечко зогрівало утомлених роботою рубачів, тисячами искор сіяючи по снїгу. Мартин споглядав крадькома на дорогу і рубав зі всеї сили.

Вкінци індик кинув топір на снїг.

— Полудне! — воркнув він і подивив ся на Мартина.

— Пора би пообідати! — замітив старець і посовів.

У Мартина защеміло серце.

Они робили дальше. Сонце зайшло за ліс.

— Жалібно реве ялівка — промовив Дуро і зі співчутєм усьміхнув ся до Мартина.

— Певно по кожусї — засьміяв ся старець.

— Кучерявий Ян справляє тепер весїлє — воркотів індик і злобно скалив зуби на Мартина.

— Мовчи, негодяю! — крикнув Мартин, так що аж у лїсї загуділо; рука его судорожно давила топорище.

Дроворуби перестали докучати Мартинови, а дяк висьміяв їх. Небо покрило ся мракою, мілкий снїжок посипав ся з густих хмар.

Тимчасом гарна Катерина була вже дві години в дорозї. Великий тягар давив її стрійну спину, що не привикла до тягарів. Її родичі держали робітника і робітницю до тяжких робіт. Раз, коли она робила в поли, придишов єї Мартин. Того дня вечером підійшов під віковце і тихо стукнув. Як винірка вискочила Катря з постельки і вже була коло віконця. Она сама не знала, як він надів їй на палець перстень з гарним камінчиком. Видко, перстень сей був справдї зачарований. Она дивила ся на него цїлий тиждень і все було їй тепло на серци. Вкінци Мартин післав сватів, настав крик і плач, але вперта дївчина побідила.

Ну, за то тепер і терпить же она! Строгий отець не дав їй нїчого тілько одежу, перини та подушки і гарну ялівку. Замість у просторім домі разом з кучерявим Янком, жиє она тепер в тїсній хатинї і несе рубачам обід в ліс.

Спішить ся Катерина. Єї гарне біле личко почервонїло. Она знає місце, де селяне рубають, але сама не ходила нїколи в ліс. Єї шнуровані черевички потапають у снїгу. Страх напав єї. Страх ріс і молода жінка прискорила хід. Небо хмарило ся. Тягар давив бідненьку, она тяжко засапала ся. Який ліс непривітний! Яка дорога довга! Вперед, вперед!... Нога вязне у піску. Колїна слабнуть. Сумрак стелить ся щораз густїйший. Уже сипле ся снїжок і холодить єї розгоріле лице.

Мовчки працюють у лїсї дроворуби. Мартин блїдий, нї слова не каже. Індик перестав его дразнити. Мартин піднїяв топір і з груди вирвав ся у него грізний оклик. Почало темнїти, снїг падав густими платками. Иншим часом кинули би рубачі роботу, але тепер бачили, що Мартин працює мов у горячцї, і жадному не хотїло ся відходити. Мартин же робив як лев. Єго топір лїтав як блискавка, по кріпких пнях і рубав їх на полїна. Високо у воздусї розмахував ся своїм сталевим оружєм, немов бажав утихомирити розбурхане серце, в котре товариші его по роботї

— **Літна спека** дає ся в знаки в цілій середущій Европі. У Відни упало кілька осіб на поражене сонцем. В пятницю, минувшого тижня, в Парижи захорувало 40 осіб наслідком страшної спеки, а 13 осіб померло.

— **Музика у Хінців.** Початки музики в своїй державі подають Хінці на часи правліня боґдихана Ганґді, в 2697 р. перед нашою ерою. Хінці оповідають про першого музика таке: Якийсь Хінець почув раз сьпів двох феніксів і задумав віддати ті голоси на інструменті своєї власної конструкциї. Мало се бути щось в роді нашої сопілки. — Хіньска ґама складає ся з пятьох тонів: mi, sol, la, do, re. Нути не е лише простими звуками, але також символами. *До* є символом землї і пануючого, краска сего тону є жовта, а его враженє означає просторонь і сьвітло, — *re* є символом справедливости, лінії простої і т. д. Межи 72 хіньскими інструментами находить ся 17 родів бубна. Смичкові інструменти, як „цінце" о 25 струнах, „віпа", „шансін" роблять разом враженє какофонії.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 серпня. Є. Вел. Цісар надав старшому інспекторови промисловому у Львові Арнульфови Навратілеви титул і характер радника правительственного з увільненем від такси.

Відень 15 серпня. Бувший міністер Бакегем іменований зістав президентом сенату трибуналу адміністрацийного.

Відень 15 серпня. Генеральний комісар австрийский для париской вистави, шеф секцийний Екснер, уступив зі становиска директора віденьского музею технічно промислового.

Остригом (Гран) 15 серпня. Вчера розпочали ся торжества по причині 900-лїтного ювілею повстаня церкви католицкої на Угорщинї. В торжествах сих, в котрих Цісаря заступає Архикнязь Фридрих, беруть участь також міністри.

Петербург 15 серпня. З Пекіну доносять, що в ночи з 31 липня на 1 серпня розпочали Хінці на ново бомбардувати посольства. Чужинцї були заосмотрені в живність лише до 8 серпня.

Льондон 15 серпня. Доносять ту з Вашінґтону, що тамошне міністерство війни є тої гадки, що сполучені війска европейскі в суботу або неділю заатакують Пекін зі всходу і полудня і війдуть до міста.

Кольонія 15 серпня. Köln. Ztg. доносить, що в Індиях ширить ся знов в застрашаючий спосіб голод. Разом з тим проявила ся також холера. В Бомбаю умирає тепер денно пересічно 300 людий на холеру. В Пенджаб захорувало на холеру до 7 серпня загалом 15702 людий, з тих умерло 8312.

Льондон 15 серпня. З Лягоре доносять, що емір афґаністаньский мобілізує піхоту і артилерию і наміряє посунути ся до границї російскої.

Надіслане.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тіста, ціви для ткачів, решета, реґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши
Вкладки на Касові Асиґнати
4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4^1/_2$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також
Вкладки на рахунок біжучий
для котрих на жадане видає
Книжочки чекові.
Львів, дня 30 вересня 1899.

необачно налили отруї. Стемніло. Урвав ся скрип пили і удари топорів, лише вихор вовював зі сосновим бором і співав сумну вечірну пісню.

Вертаючи Мартин випередив своїх товаришів. Він біг у село, мов той вихор.

— Чудний парень, Мартин — замітив индик і заложив праву руку за пазуху, відогнувши передну полу.

— Та історня зле скінчить ся — зітхнув дяк.

— Для тої гарної ялівки — засьміяв ся старець і натягнув відтак кожух на голову.

Але его замітка проминула безслїдно. Одним було жалко Мартина, котрого они боялн ся стротити, других мучив голод, котрий як звістно загально, робить людий понурими.

Мартин застав свою хату пусту. Страшна думка промайнула ему в голові. Очевидно жінка покинула его, наликавшись нужди. Очевидно — кучерявий Янко.... Боже — яке почуте стало в его серцю!

— Жінку дайте менї! — заревів він, вбігаючи в сїни тещі і тестя. Там на него видивили ся наляканими очима. Нїчого не знали про неї. Тесть гнївно подивив ся на него. Він ще не помирив ся з зятем. Мартин побіг без памяти до дому кучерявого Яна. Той сидів на порозї конюшнї і стругав топорище.

Де Катерина? — спитав блїдий Мартин.

— Межи Катеринами — сухо відрізав Ян і дальше стругав.

— Слухай! де моя жінка! — крикнув Мартин дико і заскреготав зубами з болю.

— А менї що до твоєї жінки, Мартине.

— Атже она пішла мабуть у ліс — роздав ся тоненький голосок сусїдки, котра тілько що вийшла зі свого коровника з молоком. Молоко пінило ся і шуміло в деревяній посудинї.

— В ліс! — крикнув Мартин. Єму аж полекшало на серци.

— З клунком на плечах! Я сама бачила еї!

Мартин побіг наново в ліс. Сніг перестав, хмари розійшлись троха і зорі меркотїли. Мартин грімко кликав Катрю, але ему відповідало тілько ехо. Дерева сумрачні. Він сам не знав, як попав на зруб. Місяць виплив з поза галузя сосон і осьвітив місце, де в день рубачі робили. На сьвіжо відрізаним пни лежав клубок, біла скатерть сьвітила ся в проміню місяця мов сніг. Коло пня ждала его Катерина, вірна приказови мужа. Она напів замерзла.

Мартин схопив еї у свої сильні руки, обняв та зогрів звоїми грудьми. Знявши з себе кожух, він одягнув еї. З трудом привів він еї до памяти і темний бір бачив, яким щастем сияло молоде лице мужа і его гарної жінки.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середнє-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого. Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-о години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роцї істнованя буде виходити під тим самим як доси лїтератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цїнну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).